

Hr. Mag. Carl Säve har, under sit ophold i København, i to semestre, i slutningen af året 1852 og i begyndelsen af 1853 som stadig tilhører bivånet mine forelæsninger over de ældste nordiske digte, især af Sæmunds Edda, og over den ældste nordiske, især den islandske, literaturs historie. I den attest, som jeg den gang efter anmodning meddelte ham, bemærkede jeg tillige, hvorledes han allerede da i den lærde verden var bekendt for sin indtrængende kundskab i de svenske dialekter, hvilken ikke kan vindes uden en nøjagtig og klar indsigt i de nordiske og germaniske sprogs dybere grammatiske sammenhæng; ligeledes takkede jeg ham for meddelelse, dels af mærkelige nordiske sprogfenomener, dels af sjældnere runeindskrifter, ¹ og bad ham mindes vort samliv, når det engang lykkedes ham, som jeg vist troede og håbede, påskönnet af sin regering og omgivet af skönsomme lærlinge at grundlægge et omfattende universitetsstudium af de nordiske sprog som et af de kraftigste midler til at bevare de nordiske folkeslags broderlige enhed.

Ligefra den tid, da jeg først bearbejdede det ældste tidsrum af det svenske sprogs historie, indtil den dag i dag er jeg ved min tilbøjelighed og min embedsstilling opfordret til, så vidt muligt at gøre mig bekendt med den svenske literaturs sproglige fremgang. Der er således tilstrækkelig anledning for mig til nu at gentage det ønske, at denne mand, der i en så lang årrække, med så stor grundighed, med så udholdende flid og så moden ånd, har gjort sig dulig til et professorat i de nordiske sprog, måtte findes værdig til en ansættelse, hvorved han kunde få lejlighed til i en større kreds at anvende sine sjældne kundskaber til hæder for sit fædreland. Thi ikke blot er Hr. Mag. Säve hjemme i det mäsogothiske, der må betragtes som side- og hjælpesprog til de nordiske tungemål, men han besidder tillige den grundigste kundskab, både i det [s. 124](#) fornordiske eller islandske, der danner et aldeles uundværligt grundlag til at få ret indsigt i de nyere skandinaviske sprogs udvikling, og i selve de nyere nordiske sprog, endog ned til deres udspring i dialekterne. I begge disse henseender, i det, der må anses for den væsenlige fordring til en nordisk sprogforsker, finder han næppe sin lige; og ligesom dette, hidtil så lidet lönnende og dog så trofast fortsatte, studium vidner om en stor kærlighed, bör det visselig også finde sin påskönneelse og lön hos et ædelt folk og hos en regering, der selv gerne dvæler ved gamle Svearigets minder.

Köbenhavnden 18 november 1858.

N. M. Petersen,
Prof. i de nordiske sprog ved
Köbenhavns universitet.